

عنوان مقاله:

نقش ترجمه آثار جدید در شکل گیری فرایند نوگرایی در ایران دوره قاجار

محل انتشار:

دو فصلنامه تحقیقات تاریخ اجتماعی، دوره 4، شماره 8 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

محمدامیر احمدزاده - استادیار پژوهشکده تاریخ، پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی

خلاصه مقاله:

ترجمه از جمله راه های انعکاس تحولات فکری فرهنگی اروپا در گروه های فعال اجتماعی ایران دوره قاجار محسوب میشود و میتوان برای ترجمه ها، به مثابه متون نوشتاری جدید، نقش اجتماعی در روند انتقال فرهنگی قایل شد. جریان نوگرایی متأثر از ترجمه آثار و متون اروپایی در ایران در مقایسه با کشورهای همچون عثمانی و مصر به سادگی شکل نگرفت و با دو مسیله عمده مواجه بود: اول، بدفهمی محتوا در نتیجه تلفیق محتوای متون تخصصی جدید با دانش و روشهای ترجمه در ایران و دوم، ایفای نقش کانونهای فرهنگی واسطه در روند آشنایی ایران با میراث علمی، فکری و فرهنگی دنیای جدید در نتیجه فاصله جغرافیایی ایران از اروپا. به گونه ای که برخی از محققان نقش کشورهای واسطه در تأخیر ارتباط مستقیم ایران با وضع جدید به بیراهه عثمانی توصیف کردهاند، زیرا ترجمه از طریق زبانهای واسطه، وضعی را رقم زد که ترجمه از متون اصلی کمتر مورد توجه مخاطب ایرانی قرار گرفت. در این مقاله، با روش تحلیل گفتمان، نحوه انعکاس متون جدید در جامعه ایران و روند تقابل و تلفیق صورتگرفته بین ذهنیت ایرانی با ذهنیت جدید، در فرایند ترجمه ها بررسی میشود تا ضمن برجستهسازی اصلترین دالهای انتقال دهنده مفاهیم و معانی جدید در محتوای متون ترجمه شده، صورت بندی جدیدی از فرایند اقتباس و تولید متن، مراحل، آثار و موانع تأثیر بیشتر آن پرداخته شود.

کلمات کلیدی:

نوگرایی، منابع جدید، ترجمه، دوره قاجار، عصر رویارویی، ایران

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/795844>

